

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 8792/14
15.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Радојке Маринковић и Гордане Гајић-Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца А. А. М. С. С., држављанина С., чији је пуномоћник Р. Ђ., дипл. правник организације – Центра за из Б. Ул. бр....., против решења Комисије за азил АЖ од 05. маја 2014.године, у предмету азила, у нејавној седници већа одржаној дана 15.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил број АЖ од 05. маја 2014.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба А. А. М. Ш., држављанина С., од оца А. и мајке Н., рођеног дана године у Д. А., С. изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Одељења за странце, Одсека за азил број од 05.07.2013. године, а којим је усвојен захтев за азил тужиоца и додељена му супсидијарна заштита.

Тужбом поднетом овом суду дана 28.06.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да у поступку доношења решења није поступљено по правилима поступка, чињенично стање није утврђено, а у решењу није правилно примењен закон, да тужени орган није поступио у складу са правним

схватањима и примедбама у погледу поступка изнетим у пресуди Управног суда бр. У 18705/13 од 21.02.2014. године, што је супротно члану 69. Закона о управним споровима. Наводи да је оспорено решење неразумљиво, изрека решења је противуречна наводима из образложења, да у образложењу оспореног решења нису образложени наводи жалбе тужиоца, нису наведени правни прописи и разлози који би, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућивали на решење какво је дато у диспозитиву оспореног решења, што је супротно одредби члана 235. став 2. и члана 199. Закона о општем управном поступку. Указује да је тужени орган био дужан да поново спроведе поступак и одлучи по жалби тужиоца од 27.07.2013. године, а не да се изјашњава на наводе тужбе и доказе изнете у управном спору који је пресудом Управног суда од 21.02.2014. године окончан. Тужени орган се позива на извештаје Међународних организација и Влада појединих земаља, не наводећи о којим извештајима је реч и у чему се састоји њихова садржина и не наводи разлоге који су били одлучни при оцени ових доказа. Оспорава правилност закључка туженог органа да код тужиоца нису испуњени услови за признавање статуса избеглице и додељивање уточишта у Републици Србији. Наводи да код тужиоца постоје сви елементи прописани чланом 2. став 7., 8. и 9. Закона о азилу за дефиницију избеглице и да су испуњени услови да се тужиоцу призна право на уточиште у Републици Србији и статус избеглице, и то услови који су основе прогона, радње прогона, страх од прогона и одсуство државне заштите и указује на чињенице и доказе из којих, по становишту тужиоца, произлази испуњеност наведених услова за признавање тужиоцу статуса избеглице. Истиче, као разлоге, основе прогона, чињенице да је тужилац увек изражавао свој став да је противник званичне сиријске власти, да не подржава председника Б. А. А. и његову партију БААС, да је симпатизер опозиционих снага, да је отац тужица напустио Сирију због политичког прогона и противљења А. режиму, да су и чланови уже породице тужиоца означена као противни владајућем режиму, да је тужилац био жртва сталног испитивања, психичког малтретирања и непријатности које је доживљавао од стране припадника државне безбедности, те је додатни основ прогона и чињеница да је тужилац сунит муслиман, а да се сукоб у С. проширио и у виду верског сукоба између сунита и осталих верских група, и добио размере верског рата између владајућих алавита и остатака становништва које већински припада муслиманима сунитима. Оспорио је закључак туженог у образложењу оспореног решења да у С. постоји насиље општих

размера, а не грађански рат, који је попримио и обележје верског рата, а како је то правилно утврдио првостепени орган у решењу од 05.07.2013.године. Даље наводи да је погрешно утврђено да није било радњи прогона у случају тужиоца и указује да није неопходно да се тражиоцу азила и физички науди да би био испуњен услов прогона за додељивање избегличке заштите, те наводи околности за које тврди да су радње директног и индиректног прогона тужиоца и предлаже доказе на ове околности. Истиче да место одакле потиче тужилац је попреште најгорих сукоба и борби, да је према извештају из 2013.године, од почетка рата 2011. године у Д.А. убијено људи и да из навода тужбе и предложених доказа произлази да тужиоцу, као присталици опозиције, прети непосредна смрт од стране припадника Асадовог режима и војске. Оспорава и закључак туженог органа да код чињенице да тужилац живи у Републици Србији дуже од две деценије где је засновано породицу, те да је напустио земљу знатно пре доласка Б. А. А. на власт 2000.године, нису испуњени услови за додељивање тужиоцу уточишта у Републици Србији указујући на одредбу члана 2. став 7. и 8. Закона о азилу. Наводи и да је код тужиоца основан страх од прогона, указује и на постојање одсуства државне заштите тужиоца и наводи чињенице и доказе на којима заснива ове наводе тужбе. Предлаже, с обзиром на одредбу члана 70. Закона о управним споровима, да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, те донесе пресуду којом се тужба тужиоца уважава, поништава оспорено решење и признаје право на уточиште тужиоца у Републици Србији.

У одговору на тужбу, тужени орган је навео да оспорава тужбу, тужбене наводе и захтев у целости као неосноване. Оспорава тврдње тужиоца да је тужени орган повредио одредбу члана 199. став 2. и члан 235. став 2. Закона о општем управном поступку и наводи да је тужени орган у свему поступио у складу са пресудом Управног суда број У 18705/13 од 21.02.2014. године. Наводи да је предмет спора такав да не захтева непосредно саслушање предложених лица и извођење других доказа у циљу утврђивања чињеничног стања и предлаже да Управни суд, без одржавања усмене расправе донесе пресуду којом се одбија тужба тужиоца.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно

саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења решења пороизлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 8 У 18705/13 од 21.02.2014. године којом је поништено решење туженог од 30.09.2013. године, којим је одбијена као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Министарства унутрашњих послова, Одељења за странце, Одсек за азил број број од 05.07.2013. године, а којим решењем је усвојен захтев за азил тужиоца који је тужилац поднео дана 13.12.2012. године и додељена му супсидијарна заштита. Према образложењу наведене пресуде Управног суда од 21.02.2014. године, по оцени суда тужени орган у свом решењу није образложио ниједан навод жалбе тужиоца, нити се позвао на правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућује на решење које је дато у диспозитиву оспореног решења и на тај начин је тужени орган повредио правила поступка предвиђена чланом 199. став 2. и чланом 235. став 2. Закона о општем управном поступку и повредио закон на штету тужиоца.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да тужилац као тражилац азила није понудио озбиљне доказе да се у Сирији у дужем периоду не налази због оправданог страха од прогона због своје расе, пола, језика, вероисповести, националне припадности или припадности некој групи или због својих политичких уверења, већ чињенично стање наводи на закључак да је он странац који је у Србији засновао породицу, па као такав у потпуности испуњава услов за доделу супсидијарне заштите као облика заштите коју Република Србија одобрава странцу који би у случају повратку у државу порекла био изложен мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или би његов живот, безбедност и слобода били угрожени насиљем општих размера које је изазвано спољном агресијом или унутрашњим оружаним сукобима или масовним кршењем људских права, из ког разлога је нашао да се решење првостепеног органа од 05.07.2013. године правилно и законито, из ког разлога је применом одредбе члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку одбио жалбу тужиоца као неосновану.

Законом о азилу (“Службени гласник РС”, бр.109/2007), како је то прописано одредом члана 1., прописују се начела, услови и поступак за добијање и престанак азила као и положај, права и обавезе лица која траже азил и лица којима је признато право на азил у Републици Србији.

Одредбом члана 2. Закона о азилу је одређено значење основних појмова коришћених у овом закону и то одредбом тачке 1. прописано је да је азил право на боравак и заштиту које има странац коме је, на основу одлуке надлежног органа који је одлучивао о његовом захтеву за азил у Републици Србији, одобрено уточиште или други облик заштите предвиђен овим законом, одредбом тачке б. да је избеглица лице које се, због оправданог страха од прогона због своје расе, пола, језика, вероисповести, националне припадности или припадности некој групи или због својих политичких уверења, не налази у држави свог порекла и није у могућности или због тог страха не жели да се стави под заштиту те државе, као и лице без држављанства које се налази изван државе свог претходног сталног боравка и које не може или због тог страха не жели да се врати у ту државу и одредбом тачком 7. да је уточиште право на боравак и заштиту које се даје избеглици на територији Републике Србије за кога надлежни орган утврди да је његово страховање од прогона у држави порекла основано.

Одредбом члана 6. Закона о азилу је прописано да ниједно лице не сме бити протерано или враћено против његове воље на територију где би његов живот или слобода били угрожени због његове расе, пола, језика, вероисповести, националности, припадности одређеној друштвеној групи или политичких ставова (став 1.), да одредба става 1. овог члана неће се примењивати на лице за које се основано може сматрати да угрожава безбедност земље или које је правоснажном пресудом осуђено за тешко кривично дело, због чега представља опасност за јавни поредак (став 2.) и да независно од одредби става 2. овог члана ниједно лице не сме бити протерано или против његове воље враћено на територију на којој постоји ризик да ће бити подвргнуто мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању (став 3.).

Одредбом члана 65. Закона о азилу је прописано да се одредбе овог закона тумаче у складу са Женевском конвенцијом, Протоколом и општеприхваћеним правилима међународног права.

Одредбом чл. 39. став 3. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр.98/06) је прописано да се улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује законом, да странац може бити протеран само на основу одлуке надлежног органа, у законом предвиђеном поступку и ако му је обезбеђено право жалбе и то само тамо где му не прети прогон због његове расе, пола, вере, националне припадности, држављанства, припадности одређеној друштвеној групи, политичког мишљења или где му не прети озбиљно кршење права зајамчених овим уставом.

Одредбом чл. 57. Устава Републике Србије је прописано да странац који основано страхује од прогона због своје расе, пола, вере, језика, вероисповести, националне припадности или припадности некој групи или због својих политичких уверења, има право на уточиште у Републици Србији (став 1.) и да се поступак за стицање уточишта уређује законом.

У образложењу оспореног решења је наведено да је тужени орган пажљиво разматрао извештаје наведене у тужби (и жалби), чињенице утврђене у поступку које су разматрани у контексту појмова избеглица и супсидијарне заштите из члана 2. Закона о азилу.

Код изнетог, по оцени Управног суда, тужени орган, у образложењу оспореног решења, није навео конкретне извештаје за које наводи да су разматрани при доношењу оспореног решења, садржину ових извештаја, те чињенице које су на основу њих утврђене, из ког разлога, оспорено решење не садржи разлоге из којих произлази као правилан закључак туженог органа да тужилац није понудио озбиљне доказе да се у С. у дужем периоду не налази због оправданог страха од прогона због своје расе, пола, језика, вероисповести, националне припадности и припадности некој групи или због својих политичких уверења, те у вези са тим да је решењем првостепеног органа правилно тужиоцу додељена супсидијарна заштита, као облик заштите прописана одредбом члана 2. тачка 8. Закона о азилу.

Код изнетог и како је одлучивање по захтеву за азил у непосредној вези са остваривањем права тужиоца на заштиту основних људских права и слобода прокламованих Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и протоколима који су уз конвенцију донети, а који представљају саставне делове правног поретка Републике Србије, по оцени суда, из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази као правилна одлука у диспозитиву

оспореног решења, из ког разлога је оспорено решење донето уз повреду правила поступка из члана 235. став 2. и 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/2001 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10) и повређен је закон на штету тужиоца.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да су се, у конкретном случају, стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе, с обзиром на то да је одлука Суда у предметној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа која ће бити отклоњена у поновном поступку одлучивања по приговору од стране туженог органа. Суд притом није прихватио предлог тужиоца за доношење пресуде у овој ствари у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, будући да је у циљу законитог и целовитог одлучивања у овој ствари неопходно спровести поновни поступак одлучивања туженог органа о жалби тужиоца, те поновно одлучивање о основаности навода жалбе и доказа који су приложени уз жалбу приложени и, на основу тако спроведеног поступка, да се донесе правилна и на закону заснована одлука.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.10.2015. године, 19 У 8792/14

Записничар
Михајло Ралић, с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ